

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Usserii Armachani Annales Veteris Et Novi Testamenti

Ussher, James

Lutetiæ Parisiorum, 1673

Cap. V. Mensis cujusque dierum numerus, & in anno Romano sedes
declarantur. Ex quatuor sibi invicem succedentium annorum Dominicis
Paschalibus cum tempore passionis Polycarpi comparatis, locus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14425

Anno Domitiani XII. mensis *Metroi* secundum Bithynios die VII. horâ 2. noctis incipiente, anno à Nabonallato 840. Tybi die 2. Agrippa Astronomus Lunam australi suo cornu cum australi succedente Vergiliarum conjunctam in Bithyniâ observavit: Ptolemæo, in magnæ suæ Syntaxeos libri 7. cap. 2. referente. Factum hoc, anno æræ Christianæ XCII. Novembris die 29. Unde sequitur, *Metroum* Bithyniorum, à 23. Novembris Juliani incepisse: & tertii mensis *Bythiniorum* idem fuisse initium, quod tertii mensis Macedonum & Asianorum. In veteri enim manuscripto 4 Henrici Stephani, Græco Johannis Crispini lexico, & Johannis Noviomagi scholiis ad Bedæ de temporum ratione cap. IX. inter *Bithyniorum* menses tertio in loco ponitur *Metroum*: sicut inter *Cypriorum* (& in eis *Paphiorum*) in secundo recensetur *Apogonicus*, & in quarto *Iulus*: licet apud Crispinum & Noviomagum *Iulius* per errorem nuncupetur. A XXIV. Decembris sumebat ille initium, à vigiliâ nimirum Natalis Dominici; quem *Jule day*, id est, *Iuli diem*, in Borealibus Britanniz partibus adhuc appellitant. Antiqui enim Anglorum populi (ut in XIII. nominati libri capite notavit Beda) incipiebant annum ab octavo Kalendarum Januariatum die, ubi nunc natale Domini celebramus; & ipsam noctem, nunc nobis sacrosanctam, tunc gentili vocabulo *Modre-necht*, id est, *Matrum noctem* (vel po-

tius, *Matrem noctium*) appellabant: mensibusque *Decembris* & *Januarii*, à conversione Solis in auctum diei (quam unus eorum præcedit, alius subsequitur) nomen *Giuli* tribuebant.

Neque prætereundum, quod inter aliarum gentium & civitatum menses, Cypriorum etiam *Iulios*, & *Bithyniorum* *Διογιστος*, cum Romanorum *Januario* in veteri fragmento Saviliano, ita compositus reperiatur.

Ρωμαίων,	Ιανουάριος.
Αλεξανδρέων,	Τοβί.
Ελληνών,	Αύδιδάιος. (legend. Αύδιδάιος.)
Τυρίων,	Απλλάσιος.
Ασβασίων,	Αύδιδάιος (Αύδιδάιος.)
Σιδονίων,	Δίος.
Ηλιουπολιτών,	Θοσει.
Λυκίων,	Διός.
Βασίων,	Ποσειδών.
Κρητίων,	Μετάρχιος.
Κυπρίων,	Ιούλιος.
Εφείων,	Περίπιος.
Βιδωτών,	Διογιστος.
Κασσαπέδων,	Αύπιος.

η Αθηναίων, legendum.

Unde hanc tandem diversorum mensium, in eadem Macedonici anni formâ receptorum, inter se collationem (simul cum eorum uniuscujusque dierum numero & initiis, in sequente capite deinceps explicandis) sub unum conspectum visum est proponere.

Ordo mensium Macedonibus, & Asianis omnibus communis.	Signa cælestia, eos apud Macedones denominantia.	Macedonũ Eupatorũ, Antiochenorum, Pergamenorum, & Ephesiorũ, menses politici.	Syromacedonum, & Smyrnaeorum.	Cypriorum, & præcipue Paphiorum.	Bythiniorum.	Dierum numerus.	Mensium initia, in anno Romano.
I.	Ζυγός.	Δίος.	Τρισερτησίος.	Αφροδίσιος.	Ηρίος.	30	Sept. 24
II.	Σκορπίος.	Απιδάσιος.	Δίος.	Αηροϊκός.	Ηρμιος.	30	Oct. 24
III.	Τεφεός.	Αύδιδάσιος.	Απλλάσιος.	Αϊνικός.	Μαρσῶσιος.	31	Nov. 23
IV.	Αϊζήμιος.	Περίπιος.	Αύδιδάσιος.	Ιούλιος.	Διογιστος.	30	Dec. 24
V.	Τό ερζός.	Δύεσις.	Περίπιος.	Κασσεϊος.	Ηεράκλειος.	30	Jan. 23
VI.	Ιχθίς.	Ξανθικός.	Δύεσις.	Σιβασιος.	Δίος.	31	Feb. 22
VII.	Κείος.	Αρτιμισιος.	Ξανθικός.	Αντιπαλαικός.	Βυθιδάσιος.	31	Mar. 25
VIII.	Ταύεσις.	Δύεσις.	Αρτιμισιος.	Διμαρχέσιος.	Στρατιός.	30	Apr. 25
IX.	Διδυμιος.	Πάνεμιος.	Δύεσις.	Πλινθιασιος.	Αρεσιος.	31	Mai. 25
X.	Κυρκίος.	Λάσιος.	Πάνεμιος.	Αρχεϊσιος.	Πιεϊσιος.	30	Jun. 25
XI.	Λίσιος.	Γορπιός.	Λάσιος.	Εθίσιος.	Αφροδίσιος.	31	Juli. 25
XII.	Παρθίσιος.	Τρισερτησίος.	Γορπιός.	Ραμάλσιος.	Διμήσιος.	30	Aug. 25

C A P. V.

Mensis cujusque dierum numerus, & in anno Romano sedes declaratur. Ex quatuor sibi invicem succedentium annorum Domini Paschalibus cum tempore passionis Polycarpi comparatis, locus Intercalationis, Epochæ, & ratio collationis cum Periodi Julianæ & æræ Christianæ annis, eruitur.

Extat Græcè in publicâ Oxoniensî Academiæ Bibliothecâ Quæstorum Responsio.

I. Vsser. de Maced. anno Solari.

rumque sacrorum liber, quem Latine à se versum, sub *Anastasi Nicanis* nomine, Gentianus Hervetus jam pridem edidit. In eo, Quæstioni XCIII. subjicitur fragmentum *Ιωάννη Διαμασκινέ, περί τῶν Μακεδόνων μηνῶν, ἐν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑορτασῆς, ubi recensentur. Μῆνας κτ' Μακεδόνιας, ἢ Ταύεσις, β' Διδυμιος, & sic deinceps: neque Ecclesiastici, neque etiam civilis Macedonici, sed Georgici anni observato principio, de quo, in primo Georgicorum, Virgilius.*

Candidus auraris aperit quum cornibus orbem Taurus, & adverso cedens Canis occidit astro. Et in 4. Astronomicón Manilius, similiter de Tauro canens;

*Ille suis Phœbi portat quum cornibus orbem,
Miliam indicit terris, & segnia vura
In veteres revocat cultus.*

Neque enim in civilem usum recepta unquam à Macedonibus ista sunt nomina: sed ab iis qui rei rusticæ operam dabant præcipuè usurpata; quibus Solis per signa cælestia transitus, atque cum eo conjunctus Stellarum inerrantium Ortus & Occasus Heliacus, agendi opportunitates indicabat &

Tempora quæ messor, quæ curvus arator haberet.

Sequuntur deinde in Damasceno *Μηνὸς καὶ Ἑλλήνων* (de quibus videnda quæ, in præcedente capite, ad Epiphanium diximus;) α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. Ecclesiasticæ ἑβδομάδος ordine retento; quem in Pseudo-Clementinis Apostolorum Constitutionibus confirmatum ille invenerat. In iis enim β. primus nominatur mensis Xanthicus, ε. duodecimus Dystrus; in cuius etiam die XXII. vernale statuitur Æquinoctium, sicut in α. XXV. mensis noni Natalis Domini, & in VI. decimi Epiphania; mensibus purè Julianis usurpatis, sed ab *Aprilis* factò numerationis initio. Huic verò Damasceni per omnia similem & Hellenicorum & Macedonicorum mensum Indiculum, tum in alio ejusdem Oxoniensis Bibliothecæ manuscripto invenimus, tum in illis ex quibus Cypriorum & Bithynorum mensum seriem jam descripsimus: nisi quòd in hisce omnibus, Macedonicorum mensium primus nominetur *Αιζουρίος*, à Brumali solstitio, more Romano. repetito anni principio; juxta Nafonis illud.

Bruma novi prima est, veterisque novissima Solis:

Principium capiunt Phœbus & annus idem.

Ut autem numeri dierum & initii cujusque mensis, in Tabellâ præcedente propositi, ratio nobis constet; adeoque totius anni cum Romanorum Juliano justa institui possit comparatio: à quo principio Epochæ illius sit deducenda, quo in anno intercalaris diei sedes sit figenda, & quibus anni mensibus dies illi quinque supra 12. menses *πενταμήνη* excrecentes adjiciendi sint, diligentius inquirendum est.

Quo anno Paschalis homilia, falsum Chrysoptomi titulum præferens, est habita f. XIV. Lunam *biduo ante æquinoctium* factam fuisse, author significat; ideoque pro Paschali termino proximam Lunam XIV. assumptam esse, quæ inciderit in mensis VII. diem XXVI. eamque Dominicam. Hoc autem contingere non potuit; nisi quum aureus numerus Dionysianus esset VIII. litera Dominicalis C. Numero enim aucto VIII. existente, Luna XIV. in 19. Martii incidit (quod biduum est ante Nicænum æquinoctium) & terminus Paschalis necessariò incurrit in 18. Aprilis, literâ C. insignitam. Quòd si 18. Aprilis Romani respondeat diei 26. septimi mensis Asiani: necesse est ut primus ejusdè septimi mensis diei 24. Martii eadem ratione respondeat. Cumque ob diei Dominicæ & termini concursum, diem Paschalem in sequentem Dominicam translatum fuisse author

indiceret; à die videlicet XXVI. mensis VII. ad diem 11. mensis VIII. hoc est, ab Aprilis 18. ad 25. consequens quoque est, primum mensis octavi Asiani diem 24. Aprilis Juliani respondisse.

Porro inter annum Domini CXL. quo Montanistarum hic damnata hæresis nondum emerferat, & DCCCCXIX. quousque durasse eam non est verisimile, quatuor tantum occurrunt anni, in quibus aureus numerus VIII. & littera Dominicalis C. simul occurrunt: annus nimirum ætæ Christianæ CCCLXXXVII. CCCCLXXXII. DLXXVII. & DCLXXII. in quibus omnibus, Pascha ἀσσιατικῶν Aprilis die 25. est celebratum; quem secundum octavi mensis author nominat; ut octavum mensis à 24. Aprilis tunc incepisse, nullum sit dubium. Sed in trium sequentium Paschatum continuatione, aliqua contingit variatio. Nam post annum CCCLXXXVII. Dominica Paschalis in tribus annis consequentibus occupavit Aprilis diem 9. 1. & 21. post annum CCCCLXXXII. Aprilis 10. 1. 21. post annum DLXXVII. Aprilis 10. 1. 21. post annum DCLXXII. Aprilis 10. 2. 22. quibus omnibus, propter diversum intercalationis in anno Juliano situm, illa convenire potest authoris notatio. *Νῦν δὲ γίνονται δώδεκα ἑβδομαὶ ἀσσιατικῆς, ἃς ἡ ὁμοίᾳ ἐπισημασμένη ἑβδομαὶ ἑλληνικῆς ἴσους ἴσους γίνονται, καὶ οὕτως ἐστὶν ἐπισημασμένη ἑβδομαὶ ἑλληνικῆς ἴσους ἴσους. καὶ οὕτως ἐστὶν ἐπισημασμένη ἑβδομαὶ ἑλληνικῆς ἴσους ἴσους. Νῦν quidem secunda octavi mensis dies existit Resurrectionis; sequente verò anno decima septima septimi mensis erit; atque iterum proximo nona mensis septimi: & rursum anno tertio; vice simâ nonâ mensis Resurrectionis die celebrabitur.*

Dies omnes notati, cum Paschales fuerint, in primam feriam incidere necesse est: ex quorum collatione manifestum sit, sub finem primi anni (quo ista habita est oratio) diei intercalationem esse factam, sequentes verò tres fuisse ordinarios dierum 365. Si enim eo anno, dies XXVI. mensis VII. & 11. mensis VIII. & sequente anno, XVII. & consequenter XXIV. dies mensis VII. incidit in diem Dominicam, (ut author confirmat;) necesse est ut prior annus intercalaris fuerit, sequens ordinarius; alioqui fieri non potuit, ut priore anno in diem XXVI. posteriore in XXIV. feria prima incideret. Sed, licet in quadrienniis illis quæ jam nominavimus quatuor, primus quique annus juxta Asianorum rationes fuerit intercalaris: in Julianis tamen, eis respondentibus, subinde mutatum esse intercalationis situm, sequens Tabella demonstrat; quæ in unaquaque Tetraeteride quis annus fuerit bissextilis, & cui diei Juliano primus dies mensis Asianorum septimi, in 16. Christianæ ætæ annis propositis, respondeat, oculis spectandum exhibet.

Virgil. Eclog.

Constitut. Apostol. I. f. cap. 14. Ibid. c. 17. Ibid. c. 13.

Orid. Fast. 1.

Tom. 5. Chryl. edit. Savil. pag. 948.

A. C.	I.	III.
387	Mart. 24. fer. 4. 577	Mart. 24. fer. 4.
388	Biff. Mart. 24. fer. 6. 578	Mart. 25. fer. 6.
389	Mart. 24. fer. 7. 579	Mart. 25. fer. 7.
390	Mart. 24. fer. 1. 580	Biff. Mart. 24. fer. 1.
	II.	IV.
482	Mart. 24. fer. 4. 672	Biff. Mart. 24. fer. 4.
483	Mart. 25. fer. 6. 673	Mart. 25. fer. 6.
484	Biff. Mart. 24. fe. 7. 674	Mart. 25. fer. 7.
485	Mart. 24. fer. 1. 675	Mart. 25. fer. 1.

Ex his videndum jam, an tempus elici possit quo Paschalis ista prolata fuerit Oratio; & quod cum eo est conjunctum, quam Tetraëteris, ex istis quatuor, pro Asiani anni Canone sit assumenda. Et quidem si verum illud esset, quod Theodorus Balsamon credidit, Johanni ipsi Chrysofomo Sermonem hunc fuisse tribuendum; non alio haberi potuisse anno certum esset, quam 387. cujus tam diu dilati Paschalis occasione, & ante quinquennium celebris illa ab Ambrosio Mediolanensi ad episcopos per Emilianam constitutos missa est Epistola, & proximo, nisi me fallo (post eum anno, à Theophilo Alexandrino Episcopo ad Theodosium seniore Paschale 95. annorum scriptum est Laterculum, ac deinde ab Aniano & Pano-doro magnus 532. annorum Cyclus, juxta Alexandrinorum calculum (quem & hujus Sermonis author sequitur) primum est editus. Verum & totum tractandi genus à Chrysofomi consuetudine maxime est alienum, & impurior dicendi character sequioris ævi factum esse arguit.

Neque primam hanc Tetraëteridem Asiani anni rationibus convenire, vel illud argumento est, quod juxta eam omnes septimi mensis kalendæ à 24. die Martii essent deducendæ: quum tamen in anno æræ Christianæ 169. quo Polycarpus passus, in 25. Martii eas incidisse docuerimus. Qui annus, cum primus à bissexto fuerit, & ejusdem tamen ordinis annus 485. in secundâ, & 577. in tertiâ Tetraëteride, eadem mensis septimi kalendas ab eodem 24. Martii die repetant: pro anni Asiani normâ Tetraëteris solum quarta assumenda relinquunt: ex quâ colligimus, & anno 672. orationem hanc fuisse habitam; & quandoquocumque in anno Juliano ante 24. Februarii bissexus fuisset insertus, ante 24. sequentis Septembris in fine anni Macedonici & Asiani similem diei intercalationem fuisse observatam. Quod etiam annus obitus Valentiniani confirmat: in quo Dominicam Pentecostes in Maii Romani diem 16. Græcorum verò Artemisii, sive mensis Asianorum octavi diem 23. incidisse, ex Epiphano didicimus. Nam cum annus ille intercalaris esset, utpote Christianæ æræ 392. octavi mensis kalendæ in eo, non minus quam in anno 672. cum Aprilis 24. concurrebant. In omni enim anno intercalari, posteriorum septem anni Macedonici & Asiani mensium kalendæ dies initiales Tabellæ mensium à nobis appositos (propter bissexti in Febuario interpositionem) uno semper die antevertebant.

Atque ex hoc diei intercalaris situ insuper col-

ligimus, in quarto Olympiadis cujusque anno, primum post intercalationem annum quemque sedem suam hinc obtinuisse. Cujusmodi annus Olympiadicus cum ante prælium ad Granicum, (cujus tempore novum hunc annum à Macedonibus receptum fuisse declaravimus) in regni Alexandri initis occurrit nullus: à postremo patris Philippi, & Olympiadis CX. anno 4. id est, ab ipso Macedonici Imperii exordio, primam Macedonici & Asiani nostri anni Tetraëteridem deducendam esse concludimus. Tunc enim Græciæ Dominus factus Philippus, omnium civitatum legatos, ad formandum rerum presentium statum, evocari Corinthum jussit: ubi pacis legem universæ Græciæ pro meritis singulorum civitatum statuit, conciliumque omnium veluti unum Senatuum ex omnibus elegit; ut ex Trogi Pompeii lib. 9. refert Justinus: communibus denique Græcorum (præter Lacedæmonios) suffragiis, Imperator eorum contra Persas electus; quemadmodum in libro Bibliothecæ suæ 16. ad 4. hunc Olympiadis illius annum, narrat Diodorus Siculus. In hoc igitur termino, anno videlicet ante æram Christianam 337. Periodi Julianæ 4377. Septembris die XXIV. feriâ VI. Macedonici & Imperii & Anni novi, à Philippo constituti, *παραμυση* figendum fuisse censuimus.

Restat jam, ut de dierum illorum initialium, & à quo illi maxime dependent, cujusque mensis dierum numero, aliquid dicamus: & de quinque dierum, qui ex *παραμυση* 31. dierum mensis efficerent, distributione quod promisimus, exsolvamus. In prioribus exemplis, ex 31. apud Epiphanium hæret, ab Octobris 24. secundum; ex Agrippæ astronomicâ observatione, à Novembris 23. tertium; & ex Actis Timothei, à Decembris 24. quartum mensis iniisse docuimus: unde ut secundum illum 30. ita tertium 31. fuisse dierum, concludimus. Qui Xanthici diem secundum, quo passum fuisse Polycarpum declaravimus, cum 23. Februarii contulerunt, sextum nostrum mensis à 22. Februarii die incepisse crediderunt; ut veriora ejusdem Acta, quæ ad 26. diem Martii certamen ejus retulerunt, à Martii 25. septimum deduxerunt: inter quos 31. dies intercipiuntur, mensi illi sexto assignandi. Anno quidem intercalari, in 24. Martii principium mensis septimi incurrisse ostendimus: quod eo anno contigit, quo toties citata illa Paschalis homilia est habita: quando & Lunam XIV. in mensis septimi diem 26. incidisse author indicat, & quod ea Dominica esset, in Dominicam proximam Pascha fuisse translatus; nempe in octavi mensis diem secundum, quem 25. fuisse Aprilis, ex Cycli Paschalis ratione demonstravimus. Et cum mensis septimum à 24. Martii, & octavum à 24. Aprilis inchoatum tunc fuisse constet: ut dies 31. haberet mensis septimus, omnino necesse est. Neque fieri potuit, ut die 26. mensis septimi, & similiter die 2. mensis octavi, ageretur dies Dominica; nisi tot dierum mensis septimus extitisset.

Alexander monachus Natalem Barnabæ in Julii Romani diem XI. & Asianorum noni mensis diem XIX. Euthalius Diaconus excessu Pauli

in Junii XXIX. & Syromacedonum Panemi si-
ve mensis Afianorum *decimi* diem V. confert:
quâ ratione *nonus* à XXIV. Maii, *decimus* à Ju-
nii XXV. die inceperit.

Sub Nerone martyrium subiisse Paulum, ano-
no à Nativitate Domini LXIX. à Passione
XXXVI. scribit Euthalius, annum vulgaris æræ
Christianæ LXVII. eâ supputatione indicans.
Sequente enim anno LXVIII. qui intercalaris
fuit, ante Junii diem 29. martyrio Pauli assigna-
tum, vitam Nerone finisse certum est. Inter
25. verò Junii, à quo *decimum* mensem hoc ano-
no cepisse notatum est, & Aprilis 25. à quo, in
simili anno communi, mensis *octavus* ducebat
initium, dies numerantur 61. in *octavum* &
nonum mensem distribuendi. Si jam annum ex-
cessus Barnabæ, quo à 24. Maii *nonus* mensis
inierit, communem fuisse supposuerimus, men-
sis *octavus*, ab Aprilis 25. in simili anno inci-
piens, 29. fuisset dierum; & consequenter
nonus 32. cujusmodi numeri, utrumque à men-
sibus Solaribus Astronomicis alieni non fue-
rint, (ut in Parapegmate, quod Isagogæ suæ in
Phænomena subjecit Geminus, videre licet)
in Solaribus tamen politicis locum non habent.
Etsi enim antiqua Romanorum superstitio, à
Numæ ducta temporibus, Februario dies 28.
tribuens, non quinque jam, sed septem dies
inter menses suos Solares partiendos reliquit:
maluit tamen Cæsar septem menses 31. dierum
constituere, quàm 32. dierum numerum, qui in
mensibus usu civili receptis omni carebat exem-
plo, alicui eorum adscribere. Quod si annum,
quo à Cypriis cæsus est Barnabas, intercalarem
fuisse admiserimus (quam hypothesein ne admit-
tamus, nulla nos cogit ratio) & à Maii 24. *no-
nus*, & ab Aprilis 24. *octavus* mensis inchoabi-
tur: atque ita, & mensi *nono* 31. dierum consta-
bit numerus, & *octavo* mensi 30. quot illum re-
verâ habuisse, non 29. tantum, Aristobuli (apud
Plutarchum) evincit autoritas, qui *νεαγὰς δα-
κίον υλοῖς Δακίῶν*, octavi Macedonum mensis, die
tricesimo, Alexandrum Magnum decessisse tra-
didit.

Ex diebus nostris *quinque*, unus adhuc super-
est disponendus: quem & in postremo trimestri,
(ne brumalis quadrans anni aliàs æstivo fieret
productior) & in medio eiusdem mense, id est,
undecimo, collocandum judicavimus. Si enim in
postremum anni mensem dies 31. contulisset; quarto
quoque anno, die intercalari ad eum ac-
cedente, diebus constaret 32. quod in anno civili
hactenus inauditum fuisse diximus. *Decimum*
verò mensem 30. tantum fuisse dierum, ex hi-
storiâ captæ ab Alexandro Tyri deprehendi-
mus. Cum enim mensis illius, quo urbem haud
dubie capiendam Aristander aruspex prædixe-
rat, extremus jam adesset dies; de eventu adhuc
dubius Alexander (licet eodem urbs postea ex-
pugnata sit die) *δέλεον μὲν τὴν τριαγὰν πῶς ἤμαρ
ἐπέβη, ἀλλὰ τὸ πῶς ἐθίοντος ἀεθλοῦν non trigesi-
mum, sed vigesimum octavum mensis illum diem
numerari præcipit*: ut in Vita eius Plutarchus
narrat. Archonte autem Athenis *Aniceto* (qui
Nicetas Dionysio Halicarnassæo, *Niceratus*
Diodoro Siculo est, Olympiadis CXII. anno 1.)

mensis *Hecatombæone*, occupatam ab Alexan-
dro fuisse Tyrum, in II. de gestis illius libro
confirmat Arrianus. Erat is Cycli Metonici 6.
in quo cum 20. Julii die Kalendas *Hecatombæo-
nis*, & cum quinto consequenter Attici illius
mensis die *Loi* mensis Macedonici *decimi* diem
trigesimum, eundemque ultimum, concurrisse
invenimus. Atque hisce ducti rationibus, *quin-
que* istos dies per totum annum ita disperdivi-
mus: ut in priore semestri, binos quosque
κοισμήσεις unus exciperet 31. dierum mensis; in
posteriore verò, 31. & 30. dierum menses alter-
natim dispositi cernerentur.

CAP. VI.

*Anni totius Macedonici & Afiani dispositio
atque methodus exponitur. Cycli Solaris
& Lunaris, & Christiani Paschatis, in
eo indagandi ratio. Veterum Parapegma-
tum ad eundem accommodatio.*

Restat jam, ut anni Macedonici & Afiani
methodum universam exponamus: quam
sequentibus hisce Regulis licebit comprehen-
dere.

I.

*Dato anno Periodi Julianæ, vel æræ Christianæ,
annum congruentem epochæ Macedoniæ in-
venire.*

A dato anno Periodi Julianæ subductis 4377.
ad datum verò annum æræ Christianæ additis
336. exurget annus epochæ Macedoniæ, in cu-
jus *quarti* mensis diem *nonum* kalendæ Janua-
riæ illius anni incurrunt; sequente 24. Septem-
bris eiusdem anni die novum Macedonicum
annum inchoaturo.

Exempli gratiâ. A dato anno Periodi Julianæ
4391. subductis 4377. relinquitur Macedoniæ
epochæ annus 14. à mensis 4. die 9. kalendæ il-
lius Januariis respondens, cum 24. sequentis
Septembris die, 15. Epochæ Macedoniæ anno
post inituro. Item, ad datum annum æræ Chri-
stianæ 672. additi 336. annum Macedoniæ epo-
chæ 1008. exhibent; à mensis 4. die 9. kalendæ
illius Januariis respondentem; à 24. Septem-
bris sequentis anno Macedonico 1009. deinde
inituro.

II.

*Dato Macedonici anni mense & die, mensem
& diem Iulianum illi respondentem depre-
hendere.*

Macedoniæ epochæ anno dato per quater-
narium diviso (millenariis, si placet, centena-
riis & vicenariis, compendii causa, prætermiſſis)
si quid ultra integros numeros super fuerit, or-
dinarium; si nihil, intercalarem esse annum
indicat, & ad finem 12. mensis diem ex qua-
drantibus confectum esse adjiciendum. Inspe-
ctâ igitur anni Macedonici & Afiani Epheme-
ride: menses & dies anni Juliani è regione po-
ſiti ita sunt cum eis conferendi; ut in anno in-
tercalari ex lineâ extimâ postremorum 7. men-
ſium dies assumantur, non ex interiore, ut aliis
fieri par est.

Anno